

renssem strepitum deflexisset. Is amici subita causa, & moras respiciente necessitate, ipso quotidiano ac domestico quo forte inuentus est habitu, rogatus in iudicium venit. Nouus Iudex, qui tribunal impleuerat, egregio viro nec assurrexit, nec aliquo cum honore dignatus est. Cœperat Donatus amici causam planis verbis ac vulgaribus agere, & illum in singulis dictis obluçantem vrbane admodum ac suauiter conuincere. Indignatus Iudex, tanquam maius aliquid dicturus, sic interrogauit: Scis literas? at ille: Scio paucas inquit. Risit insulsus Iudex idiotam ratus: Ad inceptum rediit sermonem: nec ante se delusum sensit, quàm disertissimi viri & ratione simul & oratione superatus. Nomen abeuntis quaerens, ab astantibus didicit Donatum esse, cuius ea tempestate non Paduæ tantum celebris, sed per omnem Italiam fama erat. Deinceps ad ea transeamus, in quibus per magnum ingenium, nec minor festiuitas, sed morsus est acrior, quibus ab undare & si prudentis non est, qui tamen præcedentibus similia erant, ad eloquentiam similiter spectare videbantur, quæliacunque forent segreganda non censui.

De mordacibus iocis.